

We waren op bezoek bij een oude oom van mij. Mijn zoontje raakte gefascineerd door zijn goud- en Lady Amherstfazanten. Mijn oom, goedgehartig als hij is, beloofde mijn zoon een koppel goudfazanten in het najaar en papa ging aan het bouwen... Enkele jaren en enkele volièrès later vond ik deze te leeg met enkel een koppeltje of trio fazanten erin en ik besloot een paartje Europese tortels aan te schaffen. Ik kocht bij twee verschillende kwekers twee doffers (denkend een koppel te hebben) en op internet vond ik een liefhebber die alles wegdeed. Toen had ik ineens 9 duifjes. Ik plaatste ze bij elkaar en gaf een triootje aan mijn oom.

Alles begon goed. In één van de volièrès waren broer en zus heel vroeg een nest aan het bouwen waaruit twee jongen kwamen. In de andere volièrès volgden de andere duiven hun voorbeeld. Doch na het eerste succes was het gedaan. De duiven broedden steeds vast tot de eieren begonnen te kippen en verlieten dan het nest. Enkele dagen later begonnen ze dan een nieuw nest met hetzelfde resultaat. Bij mijn oom deed zich hetzelfde voor. In augustus van dat jaar kon ik nog één duifje groot krijgen en broer en zus hadden er ook weer zin in. Dat kweekjaar was dus een ramp wat de tortels betrof. Tijdens een WPA-dag raakte ik aan de praat met een gekende liefhebber die mij een koppel aanbood. De raad die hij me gaf was om de nesten langs boven af te schermen tegen roofvogels en Turkse tortels. Omdat dit niet onlogisch klonk, zo gezegd zo gedaan.

Het volgende kweekjaar naderde en ik verloor twee duiven in de aanloop naar de kweek aan roofvogels. Ik begon de kweek met twee koppels die ik over had van het vorige jaar en een nieuw gevormd koppel. Van dat nieuwe koppel kwam niets terecht. De duivin wou niets van de avances van de doffer weten. Ook met een andere doffer die mijn oom had gekweekt het jaar ervoor, werd het niets. Ik was het beu maar hield die duivin toch aan. (De kweek met de andere twee koppels van vertrek leek wel te lukken. Ze brachten elk drie nesten groot.)

In het derde kweekjaar plaatste ik de duivin en nog een ongepaarde duivin apart in een volièrè met nog een jong en een doffer die ik geruild had. Deze doffer heeft de korte beentjes van onder zijn lijf gelopen en de juiste duivin ging plat voor zijn avances; dit koppeltje was namelijk onverwant aan de rest, wat mooi meegenomen was. Dit laatste koppel heeft de eerste vijf nesten steeds in een struik gemaakt, het eerste nest dat ze ergens anders maakten, was in de eetpot. Ik liet ze maar begaan want het leek me een positieve ontwikkeling aangezien het nest van deze duiven echt niets voorstelt. De toon was gezet, alle andere duiven hebben deze slechte gewoonte overgenomen. Sommige broeden eerst in een korfje maar het tweede of

derde nest is steeds in de eetpot. Vorig jaar (2012) zouden alle koppels vijf nesten grootgebracht hebben als ik hen had laten begaan. Door mijn toedoen zijn het er vier geworden.

Een legsel bestaat meestal uit twee eieren. De twee jongen worden door de ouders grootgebracht. Europese tortels broeden ca. 14 dagen en 14 dagen later vliegen de jongen uit.

De ringmaat is 6 mm en dit kan perfect als ze uitgevlogen zijn. De ringen zijn voor Europese vogels, verder dienen de kweekdieren een Cites-certificaat te bezitten. Alle aanwinsten dienen ingeschreven te worden in het register en bij dood of verkoop uitgeschreven te worden in het register van vertrek. Voor het gewoon aanhouden van zelf gekweekte vogels zijn geen Cites-papieren verplicht. Maar wil men deze onder de Cites-wetgeving vallende dieren verplaatsen, dan is ook een Cites-certificaat verplicht; zelfs als men pluimen wil opsturen voor DNA-analyse is men technisch genomen verplicht een Cites-certificaat bij te voegen. Cites-papieren moeten worden aangevraagd door de kweker. Per dier wordt slechts éénmaal een Cites-certificaat afgegeven. Dit blijft heel zijn leven bij het dier, zoals een paspoort. Ze vallen onder

de Cites-conventie maar in Europa geldt de strengere Europese verordening, bijlage A en deze komt ongeveer overeen met Cites I.

Wat eten betreft stellen ze geen grote eisen: een tortelmengeling volstaat. De jonge vogels zijn wild en maken de ouders ook wilder; na de rui worden ze opnieuw kalm en kan men ze benaderen tot op ca. 1 m. Ik laat al mijn gekweekte jongen bij de ouders zitten en dit lukt perfect. Maar twee koppels bij elkaar in een volière zetten lukt niet bij mij.

Vermeldenswaard is ook dat ze bij de minste zon een zonnebad nemen; baden in water doen ze niet maar zitten als compensatie graag in de regen. Denk niet dat deze dieren niet tegen ons klimaat kunnen omdat ze overwinteren in Zuid-Spanje of de landen van de Magreb. Het zijn geharde vogels, zeer goed bestand tegen ziekten en slechte weersomstandigheden.

Wanneer je nieuwe duiven los wilt laten in je volière moet je ze op de grond voederen. Dat is hun favoriete voederplaats. Later voeder ik ze in een voerhuisje. Dit omdat ze het de eerste dagen niet kunnen vinden. Dit laatste geldt voor alle nieuwe vogels die je plaatst. De voerhuisjes zijn zo gemaakt dat de fazanten er niet in kunnen, want deze eten liever tortelmengeling dan hun eigen korrelvoeding. ■